

SỐ 396

KINH PHÁP DIỆT TẬN

*Hán dịch: Mất tên người dịch, Đại sư Tăng Hựu
sao lục,*

*phụ vào Dịch phẩm đời
Lưu Tống.*

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật Thế Tôn ở tại nước Câu-di-na-kiệt, chỉ còn ba tháng nữa là nhập Niết-bàn. Các Tỳ-kheo, Bồ-tát và vô số đại chúng cùng đến đánh lễ nơi chân Phật. Đức Thế Tôn đều yên lặng không nói gì, ánh sáng không hiện ra nữa. Hiền giả A-nan làm lễ và thưa Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Trước và sau khi Thế Tôn thuyết pháp đều có uy quang hiển hiện. Lúc này đại chúng tập họp đông đủ, nhưng ánh sáng của Thế Tôn không còn hiện nữa. Vì sao như vậy? Tất có lý do, chúng con muốn được nghe.

Đức Phật yên lặng không đáp. Như vậy, đến lần thưa hỏi thứ ba, Phật bảo Hiền giả A-nan:

–Sau khi Ta Niết-bàn, lúc chánh pháp sắp diệt, trong đời năm trước xấu ác, ma ác hưng thịnh, ma làm Sa-môn, phá hoại, làm loạn đạo pháp của Ta, mặc y phục thế tục, thường dùng ca-sa năm sắc, uống rượu ăn thịt, giết hại chúng sinh, tham đắm hương vị, không có tâm từ, ganh ghét lẫn nhau. Khi ấy, có các La-hán, Bích-chi, Bồ-tát tinh tấn tu đức, đáng được kính trọng. Mọi người đều tôn quý và được giáo hóa bình đẳng, thương kẻ nghèo, người già, nuôi dưỡng kẻ khốn cùng, thường đem kinh, tượng khuyên dạy mọi người phụng thờ, làm các công đức, hiển bày sự chân thật, không gây hại người, xả thân cứu vật,

chẳng tiếc thân mình, luôn nhẫn nhục, nhân từ. Giả như có những vị ấy, thì các Tỳ-kheo ma cùng nhau ganh ghét, hủy báng, làm tổn thương, xua đuổi đi chỗ khác, không để cho yên. Sau đó, chúng cùng đến ở với nhau, không tu tập đạo đức, chùa tháp hoang vắng, hư nát, chỉ tham tích chứa tài vật, không bỏ ra để làm phước đức, mua bán nô tỳ, cày ruộng trồng trọt, thiêu đốt núi rừng gây tổn hại cho chúng sinh, quên mất tâm từ. Kẻ nô bộc nam làm Tỳ-kheo, hạng nô tỳ nữ làm Tỳ-kheo- ni, không có đạo đức, dâm dật tạp loạn không phân biệt nam nữ, khiến đạo pháp suy tàn, đều do những hạng này. Họ hoặc tránh phép vua, dựa vào đạo Ta, cầu làm Sa-môn mà không tu trì giới luật. Giữa tháng và cuối tháng, giả danh tụng giới, nhưng biếng nhác, không muốn lắng nghe, cắt bớt đầu đuôi không chịu nói hết. Kinh thì không tụng, giả như có đọc thì không biết rõ văn tự, cố nói là mình đúng, không chịu học với bậc hiểu biết, cao ngạo cầu danh, giả bộ đàng hoàng, chỉ vì lợi dưỡng mong được người cúng dường.

Sau khi chúng Tỳ-kheo ma qua đời, thần thức sẽ bị đọa vào địa ngục Vô gián, tạo năm tội nghịch ấy nên phải chịu Hằng hà sa kiếp đọa làm ngạ quỷ, súc sinh, sau khi hết tội, được sinh làm người ở nơi biên địa, không có Tam bảo.

Khi chánh pháp sắp diệt, người nữ tinh tấn, thường làm các công đức, người nam thì biếng nhác không thực hành giáo pháp, nhìn thấy Sa-môn như thấy đất cát, không có lòng tin, giáo pháp sắp mai một.

Vào lúc ấy, chư Thiên đều xót xa rơi lệ, mưa nắng bất thường, năm thứ lúa thóc mất mùa, bệnh dịch tràn lan, người chết rất nhiều, dân chúng cực khổ, quan quyền hà khắc, không theo đạo lý, đều thích việc làm loạn, kẻ ác như vậy rất nhiều như cát trong biển, người thiện rất ít, chỉ một hay hai. Khi kiếp tận, ngày tháng ngắn đi, mạng người cũng giảm, bốn mươi tuổi đầu đã bạc. Người nam dâm dật, kiệt sức chết yếu, hoặc thọ đến sáu mươi tuổi. Đàn ông chết sớm, đàn bà sống lâu, bảy mươi, tám mươi, chín mươi cho đến một trăm.

Nước lụt dâng cao, không theo định kỳ, người không tin nên không biết trước. Chúng sinh nhiều loại không kể sang hèn, chìm đắm trong biển, bị cá, rùa nuốt ăn.

Khi đó các Bồ-tát, Bích-chi, A-la-hán bị chúng ma đuổi đi, không

gặp sự việc này, các vị trong Tam thừa đều vào núi là nơi chốn tạo phước đức, sống đạm bạc, vui vẻ mạng sống kéo dài, chư Thiên hộ trì, ánh trăng xuất hiện, cùng nhau hỗ trợ làm hưng thịnh đạo Ta trong năm mươi hai năm. Sau đấy kinh Thủ Lăng Nghiêm, kinh Ban Châu Tam Muội bị diệt trước, mười hai bộ loại kinh văn tuần tự bị diệt sau, không còn gì nữa, không thấy kinh văn, ca-sa của Sa-môn trở thành màu trắng. Khi pháp của Ta diệt, cũng như ngọn đèn dầu, khi đèn sắp tắt thì ánh sáng bùng lên rồi lại tắt luôn. Chánh pháp của Ta diệt cũng như đèn tắt, từ đây về sau, lâu dài không thể nói hết, cho đến ngàn vạn năm, khi Bồ-tát Di-lặc ra đời, trở thành Phật thì thiên hạ thái bình, khí độc không còn, mưa thuận gió hòa, năm thứ lúa thóc dồi dào, cây cối cao lớn, người cao tám trượng đều sống đến tám vạn bốn ngàn tuổi, chúng sinh được hóa độ là vô lượng vô biên, không thể tính kể.

Hiền giả A-nan làm lễ bạch Phật:

–Kinh này tên là gì, nên phụng trì như thế nào?

Phật dạy Hiền giả A-nan:

–Kinh này tên là *Pháp Diệt Tận*, nếu khiến cho mọi người đều biết rõ thì công đức là vô lượng.

Nghe Phật giảng nói kinh này, bốn hàng đệ tử đều buồn rầu, sầu não cùng phát tâm vô lượng chánh chân, làm lễ Phật rồi lui ra.

